Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26422
Copyright: Admont, Benediktinerstift

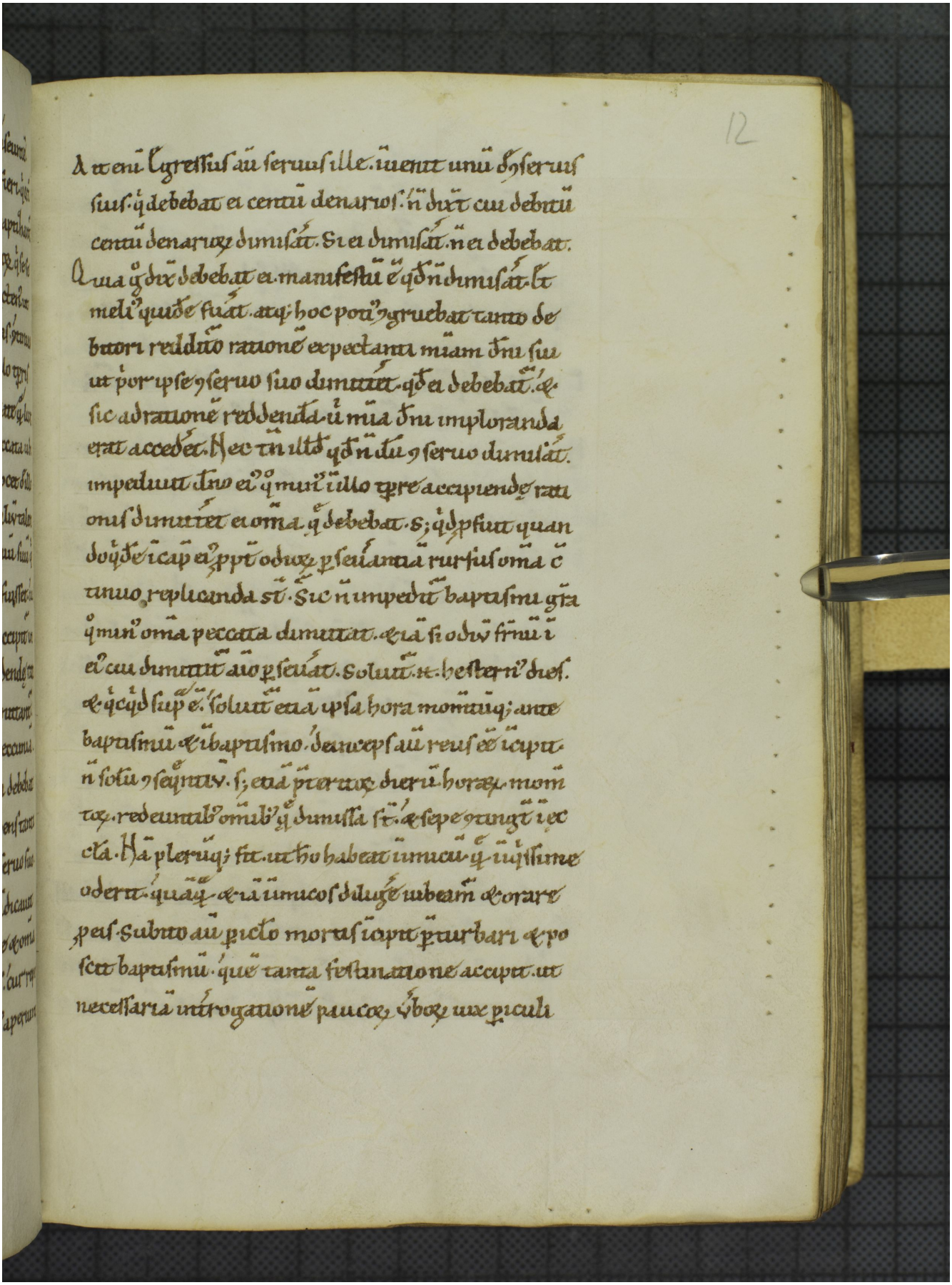

12

Ait enim egressus autem seruus ille inuenit unum de conseruis
suis qui debebat ei centum denarios. non dixit cui debebat
centum denarios dimisit. Si ei dimisit non ei debebat.
Quia quod dixit debebat ei manifestum est quod non dimisit. Et
meliorem quidem fuit atque hoc potius gerebat tanto de
bitori reddituro rationem expectanti miam domini sui
ut per ipse conseruo suo dimittit quod ei debebat. et
sic ad rationem reddendam cum mia domini implorandam
erat accedere. Hec tamen ultro quod non dominus conseruo dimisit.
impetrauit domino eius quem illo tempore accipiendo ratio
nis dimittere ei omnia quae debebat. sed quid prestitit quan
do quidem eum cap eius propter odium pseuerantia rursus omnia c
tinuo replicanda sunt. Sic non impedit baptismi gra
quem omnia peccata dimittit. et ita si odium fraternum i
eum cum dimittit auo pseuerat. Soluit. ut hesterni dies.
et quicquid sup est. soluit etiam ipsa hora mortuique ante
baptismum et in baptismo. deinceps autem reus est incipit
non solum conseruus. sed etiam pretereaque dierum horarum mom
tuque. redeuntibus omnibus quae dimissa sunt. et sepe contingit in ec
clesia. Hanc plerique fit. ut ho habeat inimicum quem iniquissime
oderit. quamque etiam inimicos diligere iubeam et orare
pro eis. subito autem proximo mortuus incipit perturbari et po
scit baptismum. quem tanta festinatione accipit. ut
necessariam interrogationem paucorum verborum uix periculi